

tidige særlige syn over de allerbetydeligste kirker, bestående af to af kirkeministeriet for hver kirke udpegede, særlig fremstående arkitekter (ikke fortrinsvis kgl. bygningsinspektører) samt direktøren for nationalmuseet som formand, bliver afløst af en kgl. bygningsinspektør, som ikke uden nationalmuseets deltagelse kan siges at repræsentere en „særlig historisk-arkæologisk indsigt“, og når det endelig i forvaltningskommissionens betænkning er forudsat, at amsarkitekterne også *i et vist omfang* skal overtage den af de kgl. bygningsinspektører hidtil udøvede, højt kvalificerede konsulentvirksomhed for kirkeministeriet, finder direktøren, at en sådan ændring af den hidtidige konsultative ordning ville nemt komme til at betyde et alvorligt tilbageskridt, og at den nuværende ordning derfor bør bibeholdes, snarest med en forøgelse af de kgl. bygningsinspektørers antal. Hvis forvaltningskommissionens forslag skulle blive vedtaget, anser direktøren det for nødvendigt, at nationalmuseet, hvis arbejde til værn om kirkerne som historiske mindesmærker i vid udstrækning har været baseret på samarbejdet med de kgl. bygningsinspektører, må udbygges med forøget personale, f. eks. tre arkitekter, lønnet med et honorar af 3 600 kr. hver foruden det til enhver tid gældende procenttillæg.

Nærværende ministerium må mene, at der bør tillægges de af direktøren fremførte synspunkter betydelig vægt.

I skrivelse af 11. juni 1949, hvori boligministeriet udbad sig kirkeministeriets ytringer i nærværende sag, har velbemeldte ministerium imidlertid bl. a. udtalt som sin opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at en eventuel nyordning med amsarkitekter indføres gradvis, således at de forskellige arbejdsområder henlægges til amsarkitekterne, efterhånden som man under hensyn til de indvundne erfaringer finder dette forvarligt.

Denne opfattelse kan kirkeministeriet fuldtud tiltræde, og man må med henvisning til det i nærværende skrivelse anførte indtrængende henstille, at der ikke i det lovforslag, der påtænkes fremsat i den kommende rigsdagssamling, optages bestemmelser om amsarkitekternes deltagelse i tilsynet ved kirkebygningerne.

Dertil kommer, at det allerede for længere tid siden er fastsat, at de nugældende kongelige anordninger af 14. maj 1923 og 10. december 1927 angående kirker og kirkegårde skal underkastes en revision, og at kirkeministeriet i forbindelse hermed vil få lejlighed til at drøfte sagligt hele spørgsmålet om den bedst mulige ordning af tilsynet ved kirkerne og kirkegårdene, såvel med nationalmuseet som de kongelige bygningsinspektører og provstiudvalgene, og man vil da også få anledning til at overveje spørgsmålet om en eventuel overdragelse af en del af tilsynet til amsarkitekterne, såfremt et lovforslag om ansættelse af sådanne måtte blive vedtaget.

Spørgsmålet om amsarkitekternes eventuelle deltagelse i tilsynet med præstegårde vil da også til den tid kunne overvejes. Ministeriet skal dog allerede nu bemærke, at man efter de foreliggende oplysninger om de påtænkte amsarkitektstillinger mener, at det vil være særdeles uhensigtsmæssigt, om de funktioner, som nu efter loven er henlagt til kirkeministeriets bygningskonsulenter, skulle overdrages til amsarkitekterne.

Frede Nielsen.

Louis Petersen.